

Website the Issara News Agency downloaded Oct 7 2-13

รำลึกเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519

เขียนวันอาทิตย์ที่ 06 ตุลาคม 2556 เวลา 21:38 น.

โดย ผศ.ดร.กิตติศักดิ์ ปรกติ

วันที่ 6 ตุลาคม 2556 ผศ.ดร.กิตติศักดิ์ ปรกติ อาจารย์คณะนิติศาสตร์ ม.ธรรมศาสตร์ ได้โพสต์ข้อความผ่านเฟซบุ๊ก ([Kittisak Prokati](#)) รำลึกถึงเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ใจความว่า.....

เวลาเช้ามืดของวันที่ 6 ตุลาคม 2519 ผมนอนหลับอยู่บนโต๊ะทำงานในที่ทำการสภานักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ **จารุพงษ์ ทองสินธุ์** อุปนายกองค์การนักศึกษาธรรมศาสตร์ในเวลานั้น มาปลุกผมให้ตื่นขึ้นแล้วบอกว่า “ตำรวจและลูกเสือชาวบ้านใช้ปืนยิงเข้ามาในธรรมศาสตร์จากด้านหอประชุมใหญ่ กำลังจะเข้ามาที่ ออมธ.”

จากนั้นเขาก็ประคองผมซึ่งอิดโรยเพราะ ร่วมอดอาหารประท้วงการกลับมาของจอมพลถนอมร่วมกับคณะปฏิวัติ 14 ตุลา มาหลายวัน ไปส่งที่ตึกคณะวารสารศาสตร์ จากนั้นจารุพงษ์ก็บอกว่าจะไปช่วยพุงผู้บาดเจ็บที่ยังหลงเหลืออยู่ด้านคณะ นิติศาสตร์ แล้วจะกลับมาสมทบ

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่จารุพงษ์กับผมได้พบกัน

มาเห็นภาพเขาอีกครั้งก็พบว่า จารุพงษ์เสียชีวิตเสียแล้ว โดยมีผู้ที่ประกาศตนว่า “**รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์**” หลายคนกำลังลากจารุพงษ์ไปบนสนามหญ้า โดยใช้ผ้ารัดคอเขาแล้วลากเขาไปบนพื้นสนามฟุตบอล คนเหล่านี้ล้วนแล้วคือคนไทยที่หัวใจสูมไว้ด้วยความเกลียดชังคนไทยด้วยกันที่ เขาเห็นว่าเห็นต่างจากเขา อาจมีคนที่เขาเชื่อว่าเป็น “**ฝ่ายซ้ายคอมมิวนิสต์**” หรือนักศึกษาประชาชนที่อยู่ในบริเวณมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในเวลานั้น ถึงขนาดฆ่าได้เมื่อพบเห็น

คนจำนวนมากถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตำรวจปราบจลาจล ตำรวจตระเวนชายแดน และฝูงชนที่บ้าคลั่งสังหารอย่างโหดร้ายในวันนั้น โดยการอ้างคำสั่งปริศนาของทางราชการ ที่ทุกวันนี้ยังคงตอบกันไม่ได้ว่าใครเป็นผู้ใช้อำนาจออกคำสั่งจับกุม หรือปราบปรามผู้ชุมนุม จนคุกคามกลายเป็นการสังหารหมู่ในครั้งนั้น รู้แน่แต่เพียงว่า **ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช** นายกรัฐมนตรีในขณะเกิดเหตุ ปฏิเสธว่าคนไม่ได้ออกคำสั่งให้สลายการชุมนุม

นอกจากจากรุงษ์แล้ว ยังมีเพื่อนนักศึกษารวมศาสตร์อีกหลายคนถูกยิงด้วยกระสุนปืนจากระยะไกล เพื่อนนักศึกษารัฐศาสตร์จุฬา คนหนึ่งถูกรุมทำร้ายจนตาย บางคนถูกจับแขวนคอกับต้นไม้ชาม ทุบตีจนตาย สฟถูกเผาพร้อมยางรถยนต์ ใช้ลิ่มคอกอก ใช้ท่อนไม้ตีแกว่งด้วยเพศ แล้วเปลือยศพประจาน ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นต่อหน้าสาธารณชนบนท้องสนามหลวง ผู้เสียชีวิตบางรายไม่สามารถระบุชื่อได้ และหลายคนสูญหาย ไม่พบศพหรือปรากฏอยู่ในรายงานของทางราชการ จารุงษ์ เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น ทั้งหมดนี้ทำขึ้นภายใต้คำขวัญ **“รักษาดี – ขวาทิฆาตชั่วร้าย”**

เข้านั้น ก่อนจะมีการบุกเข้าจับกุมนักศึกษาในธรรมศาสตร์ ผมจึงอยู่ที่ตึกคณะวารสาร เสียงปืนมาจากทุกทิศทุกทาง กระสุนส่วนใหญ่พุ่งมาจากทิศทางหอประชุมใหญ่ และจากพิพิธภัณฑสถานระหว่างที่ทำหน้าที่จัดลำเลียงให้คนวิ่งแทรกแนวกระสุนเพื่อเข้าไปหลบที่ตึก โดม ผมต้องทำหน้าที่ปลอดภัยให้ประชาชนที่ออกลับวิถีกระสุนกันอยู่ในตึกให้อยู่ใน ความสงบ แต่ระงับความซุลมุนไม่สำเร็จ

ระหว่างที่ผมพยายามตะโกนให้ทุกคนสงบท่ามกลางเสียงหวีดร้องด้วยความกลัวนั่นเอง ก็มีนักเรียนหญิงชั้นมัธยมปลายคนหนึ่ง ก้าวขึ้นไปยืนบนเก้าอี้ และร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า **“พ่อ แม่ที่นี่องขา วันนี้นี่หนูว่าเราคงไม่รอดแน่แล้ว แต่ถ้าเราต้องตาย ขอให้คิดดูว่า เราควรตายด้วยความหวาดกลัวกระวนกระวาย หรือควรตายด้วยใจอันสงบ?”**

ทันใดนั้น แม่เสียงปืนและระเบิดจะยังคงคำรามสนั่นอยู่รอบตัว แต่เหมือนผู้คนจะได้สติขึ้นมา แล้วก็สงบลงทันที ผมจึงพูดต่อว่า ต่อไปเจ้าหน้าที่จะเข้ามาควบคุมตัว ขอให้ทุกคนอยู่ในความสงบ อย่าขัดขืน ผมใช้ประโยคที่เธอพูดไปปลอบใจผู้คนในตึกจนครบทุกชั้น ดูเหมือนทุกคนก็สงบลงได้ และรอเวลาให้เจ้าหน้าที่เข้ามาควบคุมตัว

ผมไม่ได้พบกับน้องนักเรียนหญิง คนนั้นอีก และไม่รู้จักชื่อของเธอด้วยซ้ำ แต่ยังระลึกถึงคำพูดของเธอเสมอ แม้ทุกวันนี้ ในใจก็ภาวนาให้เธอปลอดภัย เพราะเชื่อว่า ผู้ที่ครองสติได้มั่นคง มีธรรมในใจ แม้นยามหน้าลี้หน้าขวานเช่นนั้น คงจะหาทางรอดชีวิตจนได้

เจ้าหน้าที่ที่เข้ามาควบคุมตัวพวกเราที่ ตึกวารสารศาสตร์ เป็นชุดตำรวจตระเวนชายแดน จากค่ายเรศวร ซึ่งบังคับให้พวกเราถอดเสื้อออก แล้วคลานลงบันไดไปที่ถนน แล้วคุมตัวไปให้หนึ่งกัมพูชาเอามือประสานไว้ที่ท้ายทอยรวมกันราวสองร้อยคน อยู่หลังตึก อมธ. หันหน้าเข้าหาโรงยิม พร้อมทั้งคำสั่งของเจ้าหน้าที่ที่ห้ามงยหน้าขึ้นมอง จากตึกวารสารมาถึงหลังตึก อมธ. ระยะทางไม่ถึง 50 เมตร ผมเดินผ่านผู้คนที่ยืนจมกกองเลือดจำนวนราว 10 คน บางคนยังหายใจวกริน แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจห้ามมิให้ผู้ใดหยุดช่วยเหลือ

ที่จุดควบคุมตัวหลัง อมธ. นั่นเอง เจ้าหน้าที่ห้ามขยับตัว เงยหน้า หรือลุกขึ้น พร้อมทั้งคอยยิงปืนกลกราดระยะเหนือศีรษะเป็นระยะ จนฝุ่นและสะเก็ดปูนกระเด็นใส่ศีรษะพวกเราทั่วไปหมด ที่นั่นผมได้ยินคนกระซิบเรียกชื่อผมจากข้างหลัง แม้ไม่ได้หันไปมองก็ยังจำเสียงทุ้ม ๆ นั้นได้ว่าเป็นเสียงของ **วัชรพันธ์ จันทขจร** รุ่นพี่นักกิจกรรมที่สนิทสนมกันคนหนึ่ง เขากระซิบว่า อีกไม่ช้าเขาคงยิงสังหารหมู่พวกเราทั้งหมด ถ้าเขาเริ่มระดมยิงพวกเราเมื่อใด ขอให้ลุกขึ้นและตะโกนว่า **“ประชาธิปไตยจงเจริญ เผด็จการจงพินาศ”** โชคดีที่เหตุการณ์นั้นไม่เกิดขึ้น และเราถูกเคลื่อนย้ายไปควบคุมตัว โดยให้คลานเป็นแถวไปที่สนามฟุตบอลในเวลาต่อมา

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากนั้นยังมีอีกมาก ทั้งถูกทำร้าย ถูกใส่ความ กล่าวหาต่าง ๆ นานา ที่ทำให้ผมเกือบเอาชีวิตไม่รอด เฉะขบญูที่ผมหลุดรอดจากการประทุษร้ายและวิบัติกรรมนั้นมา เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ผมตั้งใจว่า จะยึดมั่นในคำสอนที่ว่า **คนเราแม้จะเห็นต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องหลักการใหญ่โตประการใด ก็ควรจะต้องพยายามหาทางอยู่ร่วมกันอย่างสันติให้ได้ แก้ไขหรือลดทอนความขัดแย้งนั้นด้วยเหตุผล บนพื้นฐานของความจริง ด้วยความใจกว้าง ไม่ปล่อยให้อิทธิ ความแค้น หรือความอาฆาต ชักนำไปสู่การประทุษร้ายประหัดประหารกัน**

นำหวาดเกรงก็แต่เพียงว่า หลังจากผ่านเหตุการณ์ 6 ตุลาคมมาแล้ว 37 ปี ความจริงก็ยังไม่ปรากฏแจ่มแจ้ง และคนไทยจำนวนหนึ่งก็ยังคงเหมือนจะยังสรุปทเรียนบทนี้ไม่ได้

เราทั้งหลาย ล้วนแต่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ของงมีเมตตาต่อกัน จงให้แก่ทุกคนตามส่วนที่เขาควรจะได้ อย่าได้หมกมุ่นอยู่ที่การเพ่งโทษ จองเวรซึ่งกันและกันเลย .

ที่มาภาพ:<http://www.9dern.com/rsa/view.php?id=96>